

The background of the cover is a soft-focus photograph of a young boy with dark skin, wearing a white collared shirt and a dark sweater. He is looking slightly downwards. In the lower foreground, there is a silhouette of a large, spreading tree with reddish-brown leaves, standing in a dry, yellowish-brown field under a pale, hazy sky.

CHLAPEC,
který
se setkal
S JEŽÍŠEM

Segatašja z Kibeho

Immaculée Ilibagiza
& Steve Erwin

TRITON
Praha / Kroměříž

Immaculée Ilibagiza a Steve Erwin

CHLAPEC, KTERÝ SE SETKAL S JEŽÍŠEM
Segatašja z Kibeho

CHLAPEC,
který
se setkal
S JEŽÍŠEM

Segatašja z Kibeho

Immaculée Ilibagiza
& Steve Erwin

Přeložil Václav Petr

Stanislav Juhaňák – TRITON

Immaculée Ilibagiza a Steve Erwin
CHLAPEC, KTERÝ SE SETKAL S JEŽÍŠEM
Segatašja z Kibeho

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována žádným mechanickým, fotografickým či elektronickým postupem, žádnou formou fonografického záznamu, nesmí být uložena v žádném vyhledávacím systému či databázi a nesmí být zpřístupněna či jinak kopírována pro veřejné či soukromé účely. Možné je pouze „seriózní využití“ ve formě krátkých odkazů a citací v článcích a recenzích. V ostatních případech je nezbytné předem požádat o svolení vydavatele. Autorčiným záměrem bylo pouze poskytnout informace obecného charakteru, jež by čtenářům pomohly dosáhnout emocionální a duchovní pohody. Pakliže čtenář využije informace v této knize sám pro sebe, k čemuž je ze zákona oprávněn, nepřebírá za něho autorka ani vydavatel žádnou odpovědnost.

Tune into Hay House broadcasting at: www.hayhouseradio.com

Copyright © 2011 by Immaculée Ilibagiza
Originally published 2011 by Hay House Inc., USA
© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2014
Translation © Václav Petr, 2014

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10,
www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7387-778-1

.....

*Věnováno Segatašjovi, příteli, skutečnému vizionáři
a Božímu poslovi. Modlím se, aby církev tvá zjevení jednoho dne
oficiálně uznala a aby veškerá poselství, jež ti Ježíš svěřil,
uslyšel a respektoval celý svět.*

.....

OBSAH

Kapitola 1:	Hlas v temnotě	11
Kapitola 2:	První zprávy o Segatašjovi	23
Kapitola 3:	Vizionáři z Kibeho	40
Kapitola 4:	Vizionář: dítě, syn, bratr a nováček	59
Kapitola 5:	Pátrání po Segatašjovi	81
Kapitola 6:	Pohostinný doktor a konec časů	99
Kapitola 7:	Segatašjův rozhovor s Ježíšem o konci světa	115
Kapitola 8:	Mystické poutě a Mariina láskyplná náruč	123
Kapitola 9:	Odchod z domova, kmotr a cesta do Burundi	136
Kapitola 10:	Mise do Konga	149
<i>Epilog: Mé osobní setkání se Segatašjou .....</i>		168
Poděkování		178
O autorech		179
Poznámky		181

.....
*„Ti, kteří vědí, že jsem kdysi navštívil zemi, by měli také vědět,
že jsem se již vydal na cestu zpátky.“*

– JEŽÍŠ PROSTŘEDNICTVÍM SEGATAŠJI

.....

Hlas v temnotě

Zpočátku jsem neviděla vůbec nic. Uvědomovala jsem si jen, že jsem se ocitla v naprosté tmě. Vzbuzovala ve mně pocit, že bych se v ní mohla i zadusit, tak byla černá. Pak, jako jakési záchranné lano vržené z hlubin noci, si k mým uším našel cestu známý hlas, a byl to hlas uklidňující, utěšující, hlas člověka, jehož jsem od dětství milovala a jemuž jsem důvěřovala. Patřil Segatašjovi. Ve Rwandě, v mé africké vlasti, Segatašja proslul jako „chlapec, který se setkal s Ježíšem“.

Segatašjův laskavý hlas ke mně doléhal přes černou hlubinu jakoby nesen na chladivé bríze. Hlas, zpočátku nesrozumitelný, se zvolna zformoval ve slova a mírně zašeptal: „Až nadejde náš čas opustit tento svět, čeká nás všechny nebe, je však nezbytné, aby naše srdce byla čistá a ryzí.“

Náhle jsem si uvědomila, že musím spát a snít, neboť Segatašja byl zavražděn. Již před mnoha lety se stal jednou z více než milionu nevinných obětí zmasakrovaných během strašlivé rwandské genocidy roku 1994. Nyní ukazoval kalendář polovinu listopadu roku 2010 – tedy alespoň ve chvíli, kdy jsem oné noci uléhala ke spaní – takže jsem pochopila, že sním. Zároveň jsem však poznala, že se tento sen nepodobal žádnému ze snů, jež jsem kdy snila. To, co jsem v té chvíli cítila, bylo stejně živé, jasné a skutečné jako události, jež jsem prožívala v bdělém stavu.

Opět ke mně hlas promluvil: „Ježíš říká, že svá srdce musíme připravit na konec časů. Jednoho dne všichni zemřeme – nesmíme žít tak, jako bychom netušili, že náš čas na zemi jednou skončí. Svět sám skončí, ten den se rychle přibližuje. Musíme projevit lítost, kát se za všechny svoje hříchy, než bude příliš pozdě. Musíme žádat o odpuštění všech svých provinění a nalézt ve svých srdcích sílu odpustit těm, kteří se provinili proti nám. Musíme očistit svá srdce Boží láskou a očistit své duše životem naplněným láskou a dobročinností. Musíme svoje duše připravit na soudný den. Kristův návrat se blíží a brány nebeské se nám otevřou jen tehdy, usoudí-li Pán, že jsme hodni vstoupit do jeho království.“

Slova mi byla stále známější a povědomější. Uvědomila jsem si, že nepoznávám jen hlas, ale i konkrétní poselství. Slyšela jsem totiž Segatašju odříkávat přesně totéž varování v době, kdy jsem byla malá.

Ve snu jsem klouzala nad zemí. Srdce mě táhlo za hlasem, který mě postupně vyvedl z temnoty do zlatého světelného kruhu. Uprostřed světelné lázně se shromáždilo několik desítek lidí. Všichni pozorně naslouchali slovům chlapce, který na ně mluvil s vášnivou naléhavostí. Mladík seděl na dlouhé dřevěné lavici, zatímco se kolem něj tísnily zástupy posluchačů. Byl ke mně otočený zády, neviděla jsem mu do tváře, ale byla jsem si jistá, že je to Segatašja.

Poprvé jsem jej slyšela mluvit, když mi bylo dvanáct, a nic na světě mi už nevymaže z paměti ani bohatou intonaci jeho hlasu, ani zázračný obsah jeho poselství. Vlastně jsem si jistá, že to tak cítil každý člověk, který někdy Segatašju slyšel mluvit – jakmile se jeho milující slova dotkla vašeho srdce, navždy se do něj zapsala.

Těm z vás, kteří neznají mou nejnovější knihu „Naše Paní z Kibeho: Panna Maria promlouvá ke světu ze srdce Afriky“, bych měla vysvětlit, že v 80. letech Segatašja patřil do skupiny mladých vizionářů a vizionářek, jimž se v odlehle rwandské vesnici Kibeho ukazovala Panna Maria – a v Segatašjově případě Ježíš Kristus.

V té době se tam vyskytovaly desítky vizionářů, kteří tvrdili, že mají božská zjevení, ale v knize „Naše Paní z Kibeho“ jsem se soustředila na osm mladých lidí, kteří byli shledáni nejuvěřitelnějšími nejen katolickou církví, ale i desetitisíci poutníků, kteří se stahovali do Kibeho v touze zachytit něco z Božího vnuknutí.

Vizionáři v podstatě předávali poselství lásky, nabádali nás, jak žít lepší život, takový, který by spíše odpovídal Boží vůli. Sdělovali nám, že na základě dodržování pokynů těchto poselství se svět může stát pokojnějším místem pro život a že se naše duše budou moci lépe připravit na poslední den života, kdy se setkáme s Ježíšem a budeme muset z našeho působení na zemi skládat účty.

Blahoslavená Matka i Ježíš jednoznačně upozorňovali, že nebeská poselství předávaná v Kibeho se bezprostředně dotýkají každého člověka na světě. Obsahovala výstrahy určené Rwandě, celé naší planetě i duši každého z nás, závažná upozornění na strašlivé věci, jež se nám mohou stát, jednotlivcům i celému lidskému druhu, jestliže se nenaučíme ryzímu a láskyplnému životnímu stylu, k němuž nás Maria a Ježíš vyzývají. Ježíš Segatašjovi sdělil, že svět je ve velmi špatném stavu a že nás čekají strašlivé věci. Pokud se však budeme modlit z celého srdce a upřímně konat dobré skutky, pak bez ohledu na to, jak příšerné věci se mohou stát, nalezneme pokoj ve světě tomto i příštím.

Když v Kibeho začala zjevení, bylo mi jedenáct let. Zkušenosti vizionářů s úžasnými mystickými zážitky a zázračnými nebeskými poselstvími, jež nám vizionáři předávali, mi utvářely život v tolika ohledech, že je jen stěží spočítám. A žádný z vizionářů neovlivnil mou mladou mysl, rašící víru a dlouhodobý duchovní růst více než Segatašja. Jeho jedinečný osobní příběh a neuvěřitelné spojení s Ježíšem tehdy uchvátily mou dětskou představivost a dodnes ji udržují v radostném okouzlení. Jsem si jistá, že pokud byste Segatašju poznali jako já, cítili byste přesně totéž.

Zjevení v Kibeho sice ještě nejsou ve značné části světové veřejnosti příliš známá (i když tvrdě pracuji na tom, aby se to změnilo), ale zázračné události, jež se tam odehrávaly, vyzařují přes rwandské farmy, lesy

a džungle a elektrizují celou mou rodnou zem s takovou silou a intenzitou, že místní kněží, biskupové a arcibiskupové byli nuceni zbystřit a reagovat na ně. Cožpak je mohli ignorovat? Nesčetné zástupy Rwanďanů cestovaly stovky kilometrů pěšky, často bez potravy a bez přístřeší, jen aby spatřily vizionáře v Kibeho a staly se tam přímými účastníky zázraků.

Oficiální představitelé katolické církve přistoupili k vyšetřování vzniku a povahy zjevení a k výzkumu podléhajícímu striktním pravidlům. Účelem bylo důkladně zhodnotit a rozpitvat všechny aspekty života, původu a osobních poměrů vizionářů. Byla sestavena vyšetřovací komise a do výzkumu ohromujících nadpřirozených jevů v jednom z nejdělejších regionů afrického vnitrozemí se vložil sám Vatikán.

Výzkum, který vedli církevní experti a nechyběli v něm špičkoví teologové, přírodovědci, lékaři a psychiatři, trval plná dvě desetiletí. Pozitivní závěry vyšetřovací komise po dvacetiletém výzkumu se jevily téměř stejně zázračně jako samotná zjevení Panny Marie a Ježíše.

V listopadu 2001 Vatikán učinil nesmírně vzácné rozhodnutí a přiznal autentičnost zjevení Panny Marie v letech 1981 až 1989 třem kibežským vizionářkám. Všechny tři tyto vizionářky, Alfonsína, Anathálie i Marie-Claire, byly tehdy žačkami kibežské střední školy a byly také prvními vizionářkami, které měly v kibežském regionu zjevení. Církve oficiálně podpořila „Svatyni Naší Paní Bolestné“ jako místo mariánské úcty a z Kibeho se stalo vůbec první uznané místo zjevení Panny Marie v Africe. Malá svatyně u malé vesnické školy se zvolna, ale neochvějně stává oblíbeným poutním cílem věřících ze všech koutů světa.

Je slabé slovo říci, že mě církevní rozhodnutí nadchlo. Skutečnost, že se poselství Panny Marie a jejího Syna dostala do světa navzdory tomu, že byla zjevena lidem v tak zapadlé zemi – navíc v krajině, kterou postihly a poskvrnily nejdělejší formy masových vražd – mi potvrdila, že Boží moc nezná mezí a že jeho láska překoná všechny překážky.

Vatikánské rozhodnutí podpořit svatyni Naší Paní mě natolik inspirovalo, že jsem usedla a napsala knihu „Naše Paní z Kibeho“ (*Our Lady*

of Kibeho), která vyšla anglicky v roce 2008. Chtěla jsem, aby se o kibežských vizionářkách a jejich poselství lásky, naděje a pokoje dozvěděl celý svět. Chtěla jsem, aby celý svět sdílel mou lásku k Panně Marii. A chtěla jsem, aby se celý svět vydal do Rwandy na návštěvu pozoruhodné svatyně Naší Paní, aby na onom posvátném místě lidé na vlastní kůži zakusili sílu a čistotu její lásky.

V mnoha ohledech se má přání uskutečnila. Kniha „Naše Paní z Kibeho“ byla zatím přeložena do více než deseti jazyků. Pokud Bůh dá, jednoho dne si ji přečtou lidé všech zemí na planetě. Někteří z těch, kteří knihu četli – a byly jich stovky – podnikli pouť ke svatyni v Kibeho a pouť jim změnila život. Mnozí z nich prožili zázračné uzdravení – například jeden malý chlapec, jehož jsem osobně znala, se vyléčil z rakoviny kostí poté, co se jeho babička modlila sedmibolestný růženec v kapli, v níž se vizionářkám občas ukazovala Panna Maria. Osobně jsem do Rwandy doprovázela desítky přátel ze Spojených států. Na požehnané půdě, kde se Panna Maria a Ježíš zjevovali mladým vizionářům, jsem se stala očítým svědkem mnoha proměn lidských srdcí a duší.

Avšak navzdory nesmírné radosti, že jsem světu umožnila trochu poznat Kibeho a jeho vizionáře a vizionářky a představila mu stručný výběr z mnoha poselství, jež jim byla zjevena, nezbavila jsem se pocitu, že jsem světu jedno podrobné kibežské vyprávění zůstala dlužna, a sice právě to, o něž jsem se chtěla podělit nejvíce – vyprávění o Segatašjovi.

V knize „Naše Paní z Kibeho“ jsem sice zmínila a popsala všech osm hlavních vizionářů (včetně Segatašji), jenže jsem se téměř výhradně soustředila na tři původní, církví a Vatikánem schválené vizionářky a jejich zjevení Panny Marie. Ke katolické církvi a Vatikánu chovám nesmírnou úctu – nechtěla jsem působit potíže a znepokojovat ani oficiální představitele ve Rwandě, ani oficiální představitele v Římě. Vynechala jsem tudíž podrobnosti vizí a poselství, jež církev dosud neschválila. Pokud je třeba posoudit, zda v tom kterém konkrétním případě šlo či nešlo o zázrak, Vatikán postupuje velmi obezřetně. Každou událost, která jen trochu zavání nadpřirozenem, musejí církevní experti důkladně

metodicky prozkoumat, než vynesou konečný verdikt a přiznají či nepřiznají jí autentičnost.

Mezi množstvím starostí a znepokojení, jimiž se Vatikán v souvislosti se zázraky a zjeveními trápí, patří i vysoce opodstatněná obava, že by takové jevy mohly být dílem démonů, případně samotného ďábla – to, co se na první pohled jeví jako nebeský zázrak, se ve skutečnosti může ukázat jako satanský trik, jehož cílem bylo zavést ukvapené a neopatrné lidi na cestu do temnoty, hříchu a zatracení.

Vzhledem k tomu, že Segatašjovy vize nebyly okamžitě zařazeny do oficiálního církevního uznání kibežských zjevení, zpočátku jsem se obávala, že se někomu ve Vatikánu nebo ve rwandské církvi zdál být Segatašja se svými poselstvími podezřelý. Chvála Bohu, byla jsem ubezpečena, že pravdou je pravý opak. Všichni církevní představitelé, kteří se zabývali kibežskými zjeveními, si ve skutečnosti Segatašji nesmírně vážili, jako člověka i jako vizionáře. Několik nejvyšších rwandských církevních představitelů mě osobně ujistilo, že se důkladně zkoumala a opakovaně přezkoumávala každá vize a poselství, jež kdy Segatašja obdržel. Všichni zúčastnění nakonec neměli o chlapcově upřímnosti a autentičnosti jeho setkání s Ježíšem a Pannou Marií ani stín pochybnosti.

Když jsem se svěřila se svými obavami jednomu z klíčových církevních vyšetřovatelů, odpověděl mi: „Immaculée, všichni členové vyšetřovací komise, kteří sledovali Segatašjova zjevení, kteří jej podrobovali lékařským vyšetřením nebo kteří studovali jeho duševní stav a morální rysy, měli absolutní jistotu, že tento chlapec opravdu hovořil s Ježíšem a Marií a že jeho poselství pocházejí přímo z nebes. Nejdůležitější bylo, že veškerá zjevená poselství, jež Segatašja přinášel, a všechno, co tento hoch pronášel během své kazatelské mise šíření Božího slova, plně podporovalo a doplňovalo doktríny naší víry a nikdy se nepřičilo ničemu, co je psáno v Bibli. To jsou zásadní podmínky, jež musejí být splněny, když církev studuje výskyty nadpřirozených jevů a zvažuje uznání vizionáře nebo zjevení, a Segatašja tyto podmínky suverénně splňoval.“

„Když tedy splňoval veškeré podmínky, jež se požadují pro získání oficiálního církevního uznání, proč se jeho jméno neocitlo mezi oficiálně uznanými vizionáři?“ zeptala jsem se.

„Musíte být trpělivá, mé dítě,“ odtušil oficiální představitel. „Než církev uzná zázrak, obvykle jí to zabere celá staletí. Lidé pověřeni vyšetřováním v Kibeho přiznali autentičnost prvním vizionářkám, jež měly zjevení Panny Marie; trvalo jim to pouze dvacet let, což je malý zázrak sám o sobě. Církev je tu už dva tisíce let, není prostě zvyklá dělat ukvapené závěry. Buďte trpělivá, Immaculée – na základě všech dokladů, jež jsem měl možnost vidět, jsem si jistý, že církev nakonec Segatašjova zjevení a poselství od Ježíše přijme. Nebude to trvat dlouho a Segatašja se od Vatikánu dočká oficiálního uznání jako pravý vizionář.“

Navzdory výše zmíněným výrokům musím zdůraznit, že Segatašjova poselství dosud církví uznána nebyla. O jeho úžasných zjeveních nicméně píší jako očitá svědkyně, jako skutečná věřící, protože do hloubi srdce cítím osobní povinnost se o Segatašjův příběh s lidstvem podělit.

A vzhledem k tomu, co jsem slyšela od mnoha vysoce postavených církevních představitelů, podělím se s vámi o Segatašjova poselství s klidným svědomím, abyste si o nich mohli udělat vlastní úsudek. Věřím, že církev jednoho dne Segatašjova zjevení uzná – a že se pak jeho příběh a obsah poselství zveřejní v plném rozsahu. Tato kniha je jen prvním krokem. Vědomí, že záhy budou číst o Segatašjovi další lidé, naplňuje mé srdce radostí.

Během svých cest jsem se setkala s mnoha lidmi, kteří četli mou knihu „Naše Paní z Kibeho“ a byli jí pohnuti. Získala jsem zadostiučinění, že jsem splnila svůj díl práce a seznámila svět se zázraky a poselstvími kibežských zjevení. Zdá se však, že Segatašja se mnou toto uspokojení nesdílel, a tak se dva roky po publikování mé knihy rozhodl, že mě navštíví ve snu a naznačí mi, jak přesně to cítí on.

Vraťme se tedy ke snu před mnoha dlouhými měsíci, kdy jsem zpovzdálí sledovala, jak Segatašja předává Ježíšova poselství rostoucímu zástupu

posluchačů, který jej obklopoval. Ze Segatašjova tichého laskavého hlasu zaznívala jeho tradiční vážnost a upřímnost. Hovořil spěšně, jako by v krátkém čase musel sdělit velmi mnoho.

Chvilí jsem stála na okraji světelného kruhu a mlčky naslouchala jeho řeči. Když jsem jeho hlas po dlouhé době zase slyšela, cítila jsem, jak mě hřeje u srdce. Posléze jsem vstoupila do světla a zamířila k Segatašjovi. Musela jsem se prodrat davem, ale nakonec jsem došla až k Segatašjově lavici a sedla si vedle něj.

Stále se díval jiným směrem, ale cítila jsem, že o mé přítomnosti ví. Znali jsme se mnoho let, a tak jsem věděla, že mě pozná, jakmile si všimne, že jsem se vedle něho posadila. Uvědomovala jsem si také, že i když už mnoho let pobývá na nebesích, musí vědět o knize, kterou jsem napsala o Kibeho, a musí z ní mít radost. Z jakéhosi důvodu však Segatašja zůstal otočený zády ke mně a neotočil se, aby mě pozdravil. Přepadl mě svíravý pocit, že se na mě podívat nechce.

Nakonec jsem to už nevydržela. Uchopila jsem jej za rameno a opatrně jsem si jej otočila k sobě. „Segatašjo!“ vykřikla jsem. „Co tady děláš? Vždyť jsi mrtvý! Proč ses vrátil do tohoto života? To nevíš, že s těmi lidmi mluvit nemůžeš? Až pochopí, že jsi mrtvý, vyděsí je to. Utečou, protože budou příliš vystrašení, než aby vyslechli, co jim tady povídáš!“

Srdce mi pokleslo, když jsem spatřila výraz v jeho laskavé tváři. Onen chlapec, jehož jsem tolik milovala, a jemuž za života nikdy nezmizel úsměv ze rtů, vůbec nevypadal potěšeně, že mě vidí.

„Ptala ses, proč jsem tady?“ zeptal se stroze. „Důvod je prostý: když není nikdo ochoten předávat má poselství světu, musím to udělat sám.“

Zalapala jsem po dechu. Žaludek se mi sevřel, když jsem si uvědomila, že Segatašja si sice byl mé knihy o Kibeho velmi dobře vědom, ale že ho nepotěšila.

A pak mi Segatašja beze slov nahlédl do srdce a zeptal se mě: „Immaculé, proč ti tak záleží na tom, jestli církev oficiálně uzná či neuzná vize, jež jsem měl, když jsem ještě žil tady na zemi? Víš přece, že čas se pro lidstvo již nachýlil. Víš, že je konec blízko. Cožpak není vyprávění

mého příběhu důležitější, než čekat, až někdo tady na zemi dá mým slovům schvalovací štempl? Což není *nejdůležitější* věcí na světě, aby se lidé dozvěděli, *jaká* poselství mi Ježíš svěřil? Co je důležitějšího, než sdílet s ostatními poselství, jež Ježíš chce předat lidem tak rychle, jak jen to je možné? Poselství, jež by měli znát *hned teď*, dokud nebude příliš pozdě?“

Pak se Segatašja usmál a dodal: „Víš, některá poselství jsou tak důležitá, že se musejí sdílet okamžitě, za každou cenu. Některé věci jsou tak podstatné, že nemohou čekat na schválení!“

Nahnul se ke mně a vzal mě za paži. Trhla jsem sebou a probudila jsem se.

Jakmile jsem otevřela oči, věděla jsem, že to nebyl obyčejný sen. Zažila jsem návštěvení z nebe. Segatašja opustil ráj, aby mi svěřil úkol – vyprávět jeho příběh a podělit se o jeho poselství s co největším počtem lidí.

Ani jsem se nezdržovala rozsvěcováním stolní lampičky. Z nočního stolku jsem ihned vytáhla pero a papír a ještě v kalném světle úsvitu jsem si začala načrtávat obrazy, jež mi ze Segatašjovy návštěvy utkvěly v mysli – z návštěvy, která mi v srdci zapustila kořeny a zvolna rozkvetla v knihu, kterou nyní držíte v ruce. A i když zde zapsaná poselství mohou mnoha z vás znít nově, ve skutečnosti existovala již od samotného stvoření vesmíru. Jsou to poselství, jež světem rezonují přes 2 000 let, a pokud jim otevřeme svá srdce, bude se jejich ozvěna šířit v našich duších navždy.

Segatašjova poselství je v podstatě možné najít v Bibli, formulovaná Ježíšovými výroky. Slyšet tato poselství přímo ze Segatašjových úst však v mnoha ohledech vzbuzuje dojem, že je slyšíte z úst jednoho z učedníků Páně, jednoho z požehnaných apoštolů, kteří s Kristem během jeho kazatelské činnosti prochodili Svatou zemi. Říkám to proto, že Segatašja, stejně jako starověcí učedníci, byl chlapcem, který rozmlouval přímo s Ježíšem – chlapcem, jehož si Ježíš k rozhovoru vybral. A stejně jako učedníci, ani Segatašja netušil, kdo Kristus je, když se mu

poprvé zjevil. To proto, že Segatašja byl chudý, negramotný africký rolník, navíc pohan.

Ještě v létě roku 1982, kdy se mu Pán poprvé ukázal, nedospělý Segatašja nikdy nevkročil do kostela a neměl představu, kdo vlastně byl Ježíš Kristus. Hochova nevědomost z něho svým způsobem udělala ideálního kandidáta pro přijetí poselství Páně, protože kladl stejné otázky, jaké byste možná kladli vy sami, kdybyste se mu náhle ocitli tváří v tvář, třeba: „Proč je vlastně tak důležité milovat Boha?“ a „Koho bych měl milovat víc, Boha, Duchu Svatého, Ježíše, nebo Pannu Marii? Bible říká, že bych tě měl milovat, Ježíši, víc než svoje rodiče či kohokoli jiného... copak to můžeš myslet vážně, když jsem tě potkal teprve před chvílí?“

Segatašja zašel dokonce ještě dál a zeptal se Ježíše: „Proč bych podle tebe měl milovat svoje nepřátele, když ani Bůh nemiluje svého nepřítel, satana?“

Segatašjova dětská bezelstnost a nevinnost při kladení otázek Ježíši mě vždycky zahřívala u srdce a nutila mě k úsměvu. Nejdůležitější však bylo to, že Pánovy odpovědi na jeho otázky se mi staly jakousi duchovní mapou, mapou, do níž jsem znovu a znovu nahlížela, když jsem se snažila najít svou cestu tímto neklidným světem.

Kdykoli jsem v životě musela čelit těžkým a náročným situacím, jež se zdály naprosto beznadějně – třeba když jsem skrývala v titěrné koupelně před vrahy s mačetami během genocidy roku 1994 – hledala jsem útěchu ve slovech kibežských vizionářů, zejména ve slovech Segatašjových. Poselství, jež nám Ježíš zanechal v Bibli a jež nanovo svěřil Segatašjovi, nám mohou uzdravit tělo a povzbudit duši, a mohou nám dodat odvahu, útěchu a sílu přenést se i přes nejsmutnější období osobního zármutku a zoufalství.

Velmi bych si přála, aby ti, kteří jsou hluboce znepokojeni nebo umoření bolestí každodenních strastí, naslouchali hřejivým a útěšným slovům, jež Ježíš svěřil Segatašjovi ve chvíli, kdy chlapec utrpěl osobní tragédii, a nerezignovali na život, nevzdali se víry v Boha, neutíkali se k drogám či alkoholu a nepřemýšleli o skoncování s drahocenným živo-

tem, který jim dal Bůh. Jak řekl Pán: „*I když nyní takto trpíte, vězte, že já jsem už dříve prošel ještě větším utrpením, než je to vaše... vzchopte se a nevzdávejte se naděje. Držte se mě, věřte ve mě, opřete se o mne a já vás vaším temným obdobím provedu. Držte se pravdy a já tu budu pro vás... volejte mne a nikdy nebudete sami, prostě a já vás vyslyším...*“

Kdykoliv si přečtu poselství tohoto typu, dostává můj život větší smysl. A i když se někdy Segatašjovým debatám s Ježíšem směju, jejich otázky a odpovědi mě nikdy nezklamou, protože mne naplňují úžasným pocitem pokoje, míru pramenícího z jistoty, že Bůh je tu vždycky pro nás, že každého z nás nezměrně miluje, že nám pomáhá, kdykoliv jej zavoláme, a že na nás všechny na nebesích netrpělivě čeká, dokud naše srdce nebudou připravená na setkání s ním.

A to je patrné i to nejdůležitější poselství, s nímž se nám Segatašja svěřuje: že nás Ježíš ze vši síly chce připravit na posmrtný život.

Na následujících stránkách narazíte na varování, že lidstvu hrozí nebezpečné období – strašlivé a katastrofické události, jež svět čekají ve dnech příštích. Toto období je známé jako „konec časů“ – tak se o něm alespoň zmiňuje kniha Zjevení čili Apokalypsa. Uvědomit si to však neznamená, že bychom měli žít ve strachu či zoufalství, nebo že bychom měli tvářit v tvář budoucnosti ztrácet odvahu. Ježíš sdělil Segatašjovi, že bychom se konce světa neměli bát, ale že bychom se spíše měli zajímat o to, jak prožíváme své každodenní životy, protože konec může přijít v kterýkoli okamžik.

Mladý vizionář nám například ukazuje, že tyto časy jsou pro každého z nás mimořádnou příležitostí k duchovnímu rozvoji. Skrze zjevená poselství zjistíme, jak máme žít, abychom byli připraveni na den, kdy se – doslova – setkáme se svým Tvůrcem. A pokud využijeme tuto velkolepou příležitost, která se nám nabízí, můžeme se radovat z věčnosti v ráji. Nesmíme však tuto příležitost promarnit. Vzpomeňte, jak mi Segatašja ve snu řekl: „Některé věci jsou tak důležité, že se musejí udělat hned!“

Segatašjův příběh je radostný a poselství, jež přináší, jsou léčivá a spásná. Zasloužil se o proměnu mého srdce a vdechl tomu, jak vnímám

život tento i život příští, nesmírnou krásu. S Boží pomocí a láskou doufám, že poselství, jež najdete na následujících stránkách, vám přinesou totéž.

Dovolte mi začít tím, že se vám představím a povím vám něco o prvních zjeveních Panny Marie a jejího Syna v Kibeho. A pak bude mou velikou ctí a potěšením představit vám Segatašju, chlapce, který se setkal s Ježíšem. Vím, že se z vás stanou přátelé na celý život.

První zprávy o Segatašjovi

Jméno Segatašja jsem poprvé zaslechla ve své rodné Rwandě jako holčička vyrůstající v malé vesničce Mataba.

Většina lidí mimo Afriku nikdy o Rwandě neslyšela – a pokud ano, vybaví se jim krajina, kde uprostřed devadesátých let došlo k jednomu z nejdivočejších masových vraždění na světě.

Rwandská genocida byla výbuchem nebývale krvavých jatek, jež v mé vlasti vypukla na jaře 1994. Během necelé stovky dnů byl brutálně vyvražděn milion nevinných mužů, žen a dětí (včetně většiny členů mé rodiny a mých přátel). O příčinách, hrůzách a následcích této genocidy – a o povznášející epizodě, kdy mi v oněch temných časech zázračně zachránil život Bůh a skrze lásku a odpuštění spasil mou duši – jsem se rozeepsala ve svých prvních dvou knihách: „Přežila jsem: otevřená výpověď o zradě, nenávisti a odpuštění“ (*Left to Tell: Discovering God Amidst the Rwandan Holocaust*) a „Odpustila jsem: povstání z popela rwandské genocidy“ (*Led by Faith: Rising from the Ashes of the Rwandan Genocide*).

V těchto prvních dvou knihách jsem se s čtenáři podělila o své nejmilejší vzpomínky na požehnané dětství. Vyrůstala jsem ve velmi šťastném domově, vychovávali mě milující rodiče, Leonard a Rosa, a zbožňovali tři starostliví bratři, Aimable (nejstarší), Damascene (o pár let starší než já) a Vianney (milovaný benjamínek rodiny).

Moji rodiče byli zbožní katolíci a křesťané otevřeného srdce, žijící podle zlatého pravidla, že by se člověk měl k druhým chovat tak, jak by chtěl, aby se oni chovali k němu. Oba byli zaměstnání jako učitelé, měli v obci vůdčí postavení a v celém regionu požívali úctu, protože uměli dobře poradit, byli velkorysí a konali samé dobré skutky. Žili jsme v domě u jezera, v zemědělské oblasti, která byla (jako většina Rwandy) úrodná, klimaticky příjemná a krásná, že to bralo dech. Vesnička byla od nejbližšího velkého města vzdálena mnoho hodin cesty a za sousedy jsme měli prosté dobrosrdečné lidi, kteří byli k sobě navzájem ohleduplní a za všech okolností laskaví a přátelští.

Nezáleželo na tom, zda jsem byla zrovna sama doma, nebo zda jsem sama pendlovala mezi základní školou a domovem po třináctikilometrové silnici obklopené lesy, vždycky jsem se cítila v bezpečí, chráněná, opečovávána. Jako holčička jsem byla přesvědčená, že můj domov a má vlast jsou tím nejpokojnějším a nejlaskavějším místem na celém světě. Ani náznakem jsem netušila, že se v mé zemi již dlouho kumulovalo etnické napětí, jež nakonec v roce 1994 vybuchlo v hrůzný násilí, kdy se soused postavil proti sousedovi – s podporou zkorumpované a ďábelské vlády – a národní většina (kterou tvořil kmen Hutuů) vyvraždila mačetami, palicemi a klacky téměř veškerou národní menšinu (kterou tvořil kmen Tutsiů, z něhož pocházela i má rodina).

Vlastně jsem se jako malá cítila tak bezpečně a šťastně, že mým největším životním zájmem bylo odříkat značný počet denních modliteb a zúčastnit se mnoha mší, abych se pak jako velká mohla stát jeptiškou. Z jakéhosi důvodu jsem jako dítě byla uchvácená (což mimochodem trvá dodnes!) vším, co souviselo s Bohem. Mou trvalou pozornost upoutávalo všechno, co se týkalo života Ježíše, svatých, blahoslavené Panny Marie, a vůbec všechno, co mělo co do činění s nebesy. Mé drobné ložnici dominovala vlastnoručně upravená svatyně, sestávající ze stolečku prohýbajícího se pod množstvím sošek Panny Marie, votivních svíček a obrázkových knih o apoštolech a světcích. Mou oblíbenou kratochvílí bylo modlit se s nejlepší kamarádkou Janetou nebo poslouchat nábo-

ženské příběhy – zvláště večer, kdy už jsem měla hotové domácí práce i ostatní povinnosti a nádobí od večere bylo umyté a uklizené. Tehdy se naše rodina scházela v obýváku, neboť byl čas, jak jsem říkala, na „vyprávění příběhů“.

Vyprávění příběhů tvoří významný aspekt naší kultury a v dětství patřilo k mým nejdůležitějším aktivitám vůbec. Podobně jako většina oblastí Rwandy, státu výrazně chudého a převážně zemědělského, i naše vesnice Mataba byla, co se týče moderních vymožeností, ještě primitivní. Se zbytkem země nás spojovala jediná hliněná silnice a soustava dobytčích stezek, neměli jsme tekoucí vodu a elektřinu jsme v podstatě vůbec neznali. Je tedy zřejmé, že jsme neměli ani biografy a nákupní střediska, kde bychom se jako děti mohly potloukat; moji bratři a já jsme dokonce ani nikdy nespatriili – s výjimkou stránek v časopisech – televizi. V době mezi západem a východem slunce nám tudíž zbývalo na zábavu jen velmi málo prostředků. Jakmile slunce zapadlo, nastala tma, a v noci jsme se jen zřídka odvážili vyjít ven.

Jakmile táta po setmění zamkl dům, rodina se mohla zabavit v podstatě jen dvěma způsoby. První formou obveselení byl starodávný obyčej zvaný *igitaramo*. *Igitaramo* je pradávňý rwandský rituál, při němž se rodinní či kmenoví příslušníci po večeri scházejí, aby si popovídali o tom, co se během dne událo, sdělují si novinky o příbuzných, kteří žijí hodně daleko, nebo si prostě vyprávějí starodávné místní legendy a mýty či biblické příběhy.

Vzhledem ke své obsesi historkami souvisejícími s Bohem jsem při každém *igitaramu* v obýváku dávala najevo, že mým oblíbeným tématem hovoru jsou záležitosti spojené s nebesy, nebo alespoň vyprávění oblíbených biblických příběhů.

Moji bratři – přinejmenším Aimable a Damascene, kteří byli starší a nebyli tak religiózně zaměřeni – nicméně projevovali tendenci tlačit na otce, aby na mne nedbal, když jsem chtěla (po tisícáté) slyšet, jak malý David složil velkého Goliáše na lopatky jediným oblázkem vymrštěným z praku. Otec se také často postavil na stranu chlapců, náhle

změnil téma a přešel od náboženství k diskusi o současných místních událostech, o nedávném fotbalovém zápase, jehož se moji bratři účastnili jako hráči, nebo o stavu některého z mnoha otcových charitativních projektů, například o nové školní budově, kterou stavěl pro vesnici.

Druhou možností večerního povyražení bylo poslouchat naše otlučené tranzistorové rádio na baterie. Pokud jsme některý večer tuto možnost zvolili, nebylo pochyb, na který program budu chtít přeladit a naléhat, abychom ho poslouchali všichni. Obvykle jsem reptala a brblala tak dlouho, až se naladila stanice rádio Rwanda, která vysílala zázračná zjevení skupiny vizionářů v Kibeho, což byla vesnice dokonce ještě menší a zapadlejší než ta naše, zhruba sto padesát kilometrů na jih od nás.

Jak už jsem předeslala, bez ohledu na to, že to zní neuvěřitelně, počátkem 80. let se Panna Maria a Ježíš rozhodli zjevovat v pravidelných intervalech skupině mladých lidí v zemědělské oblasti a předávat jim poselství z nebes, aby se o ně podělili s celým světem. Zpočátku byla všechna poselství od Panny Marie a vycházela z její lásky k jejím dětem zde na zemi. Obsah zjevených poselství byl často formulován jako instrukce, směrnice a rady pro muže a ženy, jak žít lépe, pokojněji, jak se vyhnout hříchu a jak se vydat na cestu k Božím světlu a věčnému životu v ráji. Mariiny instrukce zahrnovaly naléhavou výzvu všem lidem, aby se denně modlili růženec a uchránili se tak před zlem, a lidem na celém světě, aby otevřeli svá srdce jeden druhému, aby přijali víru v Pána, aby prohloubili svůj vztah s Bohem skrze modlitbu a čistotu života, aby se káli za svoje minulé hříchy a v budoucnosti se vyhýbali pokušení.

Některá Mariina poselství obsahovala i děsivé předpovědi temného období, jež mělo svět postihnout v nadcházejících letech. Panna Maria umožnila mladým vizionářkám nahlédnout do budoucnosti, v níž v lidských srdcích převládne místo lásky nenávisť a v níž budou na planetě zuřit náboženské války a přírodní katastrofy.

Blahoslavená Matka zvláště předpověděla – 12 let dopředu – genocidu, která zpustošila naši zemi v roce 1994. Panna Maria zdůraznila, že „krvavá řeka“ poteče Rwandou do té doby, dokud se krajané nezbaví

vzájemné nenávisti, jež dlí v jejich srdcích, a nenaplní svá srdce spásnou láskou jejího syna Ježíše. Dodala, že hrozící zkázu a krveprolití je možné odvrátit prostřednictvím lásky. Skrze vizionářky Blahoslavená Matka nabízela všem Rwandčanům, že jim pomůže přijmout Kristovu lásku a odpuštění, a že nejlepším způsobem, jak toho dosáhnout, je modlit se každý den růženec. Maria vysvětlovala, že mezi nástroji ochraňujícími před pokušením zla patřil růženec vždy k těm nejmocnějším. Nabádala každého z nás, abychom se modlili růženec nejméně jednou denně, a to *bez ohledu na naše konkrétní náboženské přesvědčení*, a slíbila všem, že nás za to čeká velká duchovní odměna.

Bohužel, jen velmi málo Rwandčanů se radou Naší Paní řídilo. Naší zemi ovládlo – přesně podle Mariiny předpovědi – šílenství, mrzačení a vraždění. Kdybychom naslouchali varování Panny Marie, když se zjevovala v Kibeho, ke genocidě nikdy nemuselo dojít!

Jako malá jsem žila v blažené nevědomosti, nevěděla jsem nic o existenci a historickém pozadí mezikmenových rozbrojů, růžnic a nenávisti, jež značnému počtu Rwandčanů otrávil srdce – nic o jedu, který satanovi umožnil zapustit kořeny v jejich duších a slepě je dohnal k páchání skutků zuřivého násilí, mučení, znásilňování a vraždění. Když jsem jako dítě naslouchala slovům vizionářů, vnímala jsem jen to, že nám přinášejí Boží pokoj, lásku a odpuštění. Poselství Panny Marie, jež vysílali v rozhlase a jež jsem poslouchala během našich večerních rodinných sešlostí při *igitaramu*, mne naplňovala radostí, nikdy mě neděsila.

Bylo mi jedenáct let, když se Panna Maria zjevila v Kibeho poprvé. Záhy jsem se seznámila se jmény a příběhy prvních tří vizionářek: Alfonsíny, Anathálie a Marie-Claire. Teprve až po mnoha měsících jsem zaslechla v souvislosti se zjeveními i jméno Segatašja. Když jsem konečně uslyšela jeho jméno (a jeho hlas), zapůsobilo to na mé dětské srdce tak hluboce, že jsem se navždy změnila.

Jak jsem předeslala, o historii Kibeho a prvních tří vizionářek jsem napsala hodně už v knize „Naše Paní z Kibeho“. Těm z vás, kteří knihu

neznají, si dovolím stručně zrekapitulovat, co jsem již napsala, aby snáze pochopili, co se vlastně ve Rwandě a v Kibeho stalo během týdnů a měsíců, než na scénu vstoupil Segatašja.

Panna Maria se poprvé zjevila v Kibeho 28. listopadu 1981. První vizionářkou navštívenou Blahoslavenou Matkou se stala šestnáctiletá Alfonsína Mumureke, středoškolská studentka ve vesnici, která, jak jsem již řekla, byla tak malá a tak odlehlá, že jen velmi málo Rwandaňů vědělo o její existenci.

Alfonsína byla na kibežské střední škole nová. Vyrůstala v izolovaném rwandském regionu Kibungo, známém extrémní chudobou a rozšířenými čarodějnickými praktikami. Její otec opustil rodinu ještě před narozením dítěte. Děvče vychovávala tvrdě pracující matka, zbožná katolička. Sama Alfonsína nebyla nijak zvlášť nábožensky založená, ale milovala Pannu Marii a modlila se k ní, kdykoliv se cítila sklíčená nebo měla z něčeho obavy.

Navzdory tomu, že Alfonsína vyrůstala v zoufalé bídě, vždycky si zachovávala radostnou a vlídnou mysl. Poté, co získala stipendium na dívčí katolické internátní škole se zhruba 120 studentkami, rychle si svým družným a veselým vystupováním našla kamarádky. I tak se jí ale často stýskalo po domově a měla potíže stačit ve výuce. Jako vždycky v těžkých časech se proto modlila k Blahoslavené Matce o pomoc.

Osmadvacátý listopad byl ve všech ohledech obyčejný den. Alfonsína se však během oběda zhroutila na podlahu a upadla do stavu hlubokého vytržení, v němž si byla vědoma jen mihotavého bílého oblaku jasného světla, který se před ní formoval. Za několik okamžiků ohromená studentka spatřila uprostřed oblaku nejkrásnější paní, jakou kdy viděla.

Později si Alfonsína vybavovala, že se paní jakoby vznášela ve vzduchu, a pak začala plout směrem k ní. Nádherná žena se koupala v záři světla a zázračně visela nad zemí. Měla na sobě bezešvý bílý oděv, vlasy pokryté bělostným závojem. I její pleť byla dokonalá a svítila jako leštěná slonovina, i když Alfonsína nedokázala určit, zda je její barva bílá či černá. Zdálo se, že paní komunikuje s nebesy, neboť jemné prsty jejích

štíhlých rukou byly sepnuté jako k modlitbě. Z paní vyzařovaly vlny lásky, jež školačku cele pohltily. Zatímco se paní blížila, Alfonsínino srdce překypovalo radostí a štěstím.

Nepopsatelně laskavým hlasem se tato krásná bytost Alfonsíně představila jako Panna Maria a svěřila se jí, že slyšela na nebesích Alfonsíniny modlitby, a tak se vydala z království Božího na cestu do Kibeho, aby jí poskytla útěchu. Řekla dívce, že ji má oslovovat „Matko Slova“.

Než se Panna opět vznesla na nebesa, požádala Alfonsínu o předání poselství: „Chci, aby tvoje kamarádky a spolužačky měly takovou víru, jakou máš ty. Zatím ji nemají dostatečně silnou.“

To bylo první poselství, které Blahoslavená Matka předala v Kibeho.

Když Alfonsína nabyla vědomí, shledala, že leží na podlaze jídelny a zírá do tváří svých spolužaček. Školačky projevovaly účast a znepokojení, ale když jim pověděla, co se stalo, vysmály se jí, zesměšňovaly ji, obviňovaly ji ze lži a pomatenosti. Některé si myslely, že když Alfonsína pochází z Kibunga, musí buď praktikovat čarodějnictví nebo být posedlá zlými duchy.

Panna Maria nicméně navštěvovala Alfonsínu i nadále a kdykoliv se jí ukázala, dívka upadala do tak hlubokého transu, že si vůbec neuvědomovala okolí. Jeden místní kněz byl Alfonsíniným tvrzením tak pobouřen, že pověřil jinou studentku kibežské střední školy, Marii-Claire, aby Alfonsínu pronásledovala, neboť doufal, že dívka pod silným tlakem odvolá.

Marie-Claire měla na kampusu pověst dívky tak otevřené, upřímné a přímočaré, až to hraničilo s nezdvořilostí. Modlila se k Panně Marii (a milovala ji), ale nerada chodila do kostela a nechtělo se jí vysedávat v modlitebních skupinách. Nejspíš právě z hluboké lásky k Panně Marii byla Marie-Claire odhodlána a pevně rozhodnuta, že odhalí to, co považovala za Alfonsínin „urážlivý podvod“. Ze všech sil se proto snažila uvést svou spolužačku veřejně do rozpaků a pokořit ji.

Marie-Claire získala další studentky, jež se přidaly k její osočující kampani s cílem odhalit „falešnou“ vizionářku. Pokaždé, když Alfonsína upadla do jednoho ze svých extatických vytržení, obklopily ji Marie-